



full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona



Per un consens durador en educació



Tots estem d'acord amb la gran importància que té l'educació, però quan s'afronten alguns temes concrets aquest consens s'esvaeix. L'evidència d'això són els constants canvis legislatius en aquesta matèria, unes modificacions que fan pensar que *cap no vol deixar el seu barret*. De vegades això pot provocar un desconcert gens positiu.

Un bon model educatiu ha de col·laborar amb els pares en la missió de formar persones íntegres, fraternes, capaces d'estimar i de ser estimades... Ha

de ser un model que respecti les diferents opcions i que doni els recursos necessaris a cada persona per arribar al seu major desenvolupament. El respecte a la llibertat no és llavors una opció política, sinó una necessitat en l'arrel de l'educació. Un bon model educatiu és el millor camí per a la cohesió social i per a l'equitat entre les persones.

En aquest sentit, un dels reptes pendents que té el nostre sistema educatiu és afrontar el debat públic sobre l'ensenyament de religió i sobre la lliber-

tat d'elecció del model educatiu per part de les famílies.

En realitat, és un debat en gran part ja resolt pel nostre ordenament jurídic. L'article 16 de la Constitució reconeix la llibertat religiosa i l'aconfessionalitat de l'Estat en el marc de l'anomenada laïcitat positiva. En connexió amb aquest article, el 27 reconeix la llibertat d'ensenyament al mateix nivell que el dret a l'educació i el dret dels pares a escollir per als fills una formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions. I els articles 21.2 i 42.7 de l'Estatut de Catalunya estan en la mateixa línia.

Pel que fa al dret a la llibertat d'elecció de model educatiu, la societat civil té el dret a demanar una educació religiosa i també a oferir-la. Amb això, es garanteix als pares el dret a escollir una educació religiosa o bé un model que no ho sigui.

La presència de l'opció religiosa a l'escola pública garanteix la neutralitat de l'Estat respecte aquest dret dels pares a escollir.

Així, doncs, la llibertat de triar escola i educació religiosa, lluny de ser un maldecap, pot ser una solució a dicotomies innecessàries que no aborden els problemes reals del nostre sistema educatiu. Amb bona voluntat, es poden trobar moltes fórmules que garanteixin la llibertat de les famílies per escollir el projecte pedagògic que millor els convingui: des del model d'un xec escolar que no subvencioni les escoles, sinó les famílies, passant per aprofundir en l'actual model del concert educatiu en escoles o d'altres models en què l'Estat financi el 100% del cost per alumne en totes les escoles.

Tant de bo siguem capaços d'arribar a un consens durador en el model educatiu que acabi amb les desigualtats, promogui una formació integral dels joves i garanteixi una llibertat d'elecció real per a les famílies.

ACTUALITAT

Càritas Barcelona: 75 anys i 1,5 milions de persones ateses

Més de 3.000 persones s'han reunit per celebrar els 75 anys de Càritas Diocesana de Barcelona a la Sagrada Família. Un acte on no ha faltat ningú, com s'ha fet palès amb el suport que socis, donants, mossens, persones voluntàries i persones contractades han donat a Càritas al llarg d'aquests 75 anys.

En aquests 75 anys, Càritas Diocesana de Barcelona ha atès al voltant d'1,5 milions de persones. Durant el 2017, 23.000 persones han comptat amb el suport de l'entitat social de l'Església catòlica, gràcies a un equip de 160 professionals contractats, 235 persones externes i amb el suport imprescindible de les gairebé 2.500 persones voluntàries. A més,

cal destacar el camí recorregut amb Càritas Diocesana de Sant Feliu i Terrassa durant els primers 70 anys.

Una celebració també amb una mirada cap al futur com una oportunitat per sumar-hi persones. Així ho ha vist el director de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Busquets: «Són 75 anys de vida, de lluita; de denúncia de les causes que provoquen desigualtat; de defensa de les situacions d'injustícia social; de patir amb les persones que acompanyem; de sensibilitzar la societat perquè més persones vulguin canviar el món amb els reptes que se'ns plantegen en aquest tercer mil·lenni.»



©MARC BARTOMEUS

L'arquebisbe de Barcelona i president de Càritas Diocesana de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, ha afirmat que la caritat i l'atenció als pobres ve de lluny, i que troba l'origen en la invitació de Jesús en les Benaurances: «Déu és Càritas. Déu és amor. Per això l'Església sempre ha tingut present el crit del pobre», ha afirmat l'arquebisbe, que també ha advertit que «la Càritas no ens allibera a nosaltres, germans, de l'assistència diària amb amor a la gent que ho necessita... Val més escoltar amb amor que donar uns diners freds».

ENTREVISTA

Jornada d'agraïment



JOAN JOSEP MORÉ

Ahir, 2 de febrer, en la festa litúrgica de la Presentació del Senyor al temple, es va celebrar la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany té com a lema: «Pare Nostre. La vida consagrada, presència de l'amor de Déu». És una jornada de trobada entre els diferents carismes «per pregar i donar gràcies a Déu pel do de la vocació, de l'animació pastoral, missionera i de servei als més pobres en la nostra diòcesi», afirma el doctor en teologia, especialitzat en litúrgia i sagraments, Joan Josep Moré, sdb, que és delegat de Vida Consagrada de l'Arquebisbat de Barcelona.

Donar la vida a Déu és més difícil ara que abans?

Personalment crec que és igual de fàcil o de difícil que sempre; tot depèn del grau de generositat i de la confiança que es posa en Déu. Quant més et poses en les seves mans, més fàcil és acceptar el compromís que Ell et demana.

Per què són necessaris els religiosos, per a l'Església i el món?

Perquè aporten un sentit de dedicació exclusiva a Déu i als altres en el propi carisma, i així són testimonis de transcendència i fraternitat a l'Església i al món d'avui.

De què està més agraït a Déu?

Li estic agraït de moltes coses, però del que li estic realment més agraït és d'haver descobert el seu Amor, que m'ha anat acompanyant al llarg de tots aquests anys, igual com ho va fer amb els deixebles d'Emaús; i m'ha ajudat a descobrir-lo en els altres, especialment en els joves. La formació rebuda i el treball amb els laics m'ha ajudat a personalitzar més la fe. Però ha estat especialment la pregària i la celebració dels sagraments el que ha fet que dia a dia anés descobrint l'amor i la misericòrdia de Déu en la meua vida i en la dels altres.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Guardar la presència de Déu

Té nou anys. Va fer la primera comunió el curs passat. Ell i els seus companys d'aquell dia continuen anant a catequesi. Cada diumenge va a missa amb els pares i el germà, més petit que ell. Diumenge rere diumenge, amb algunes excepcions en dies de festes molt concretes, el noi ha observat que quasi totes les persones que l'envolten, a l'església, són grans. D'infants n'hi ha pocs, fins i tot hi ha poca gent de la generació dels seus pares.

Aquell diumenge estava content perquè els seus cosins, que viuen en un altre poble, també eren a missa. Acabada la celebració, tot sortint va preguntar als pares en to seriós: «Pares, la gent gran és la que guarda la presència de Déu?». «Per a vosaltres jo seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble» (Lv 26,12).

La pregunta suscità un diàleg familiar que s'encetà a la mateixa plaça de l'església. El pare li respongué: «És cert això que dius. La gent gran som convidats a guardar aquesta presència. La bona notícia de la presència de Déu en el món es transmet de generació en generació, de pares a fills. Els vostres avis ens la van fer conèixer, a la mare i a mi.

Ens ensenyaren a sentir aquesta presència de Déu, a estimar-la i a seguir-la. Ens ensenyaren, també, a parlar amb Déu, a pregar, a sentir-lo a prop». La mare continuà l'explicació a la tarda davant la insistència de l'infant. «Ens van fer conèixer, també amb l'ajuda dels catequistes, el que espera Déu de nosaltres; ens van convidar a estimar els altres, perquè aquest és un dels manaments importants. Això és el que procurem fer cada dia a la família, a l'escola quan hi anàvem i, ara, a la feina amb els companys, al poble amb els veïns, a la parròquia amb els altres cristians. I em deixo una cosa molt important: ens van ensenyar a ajudar als qui ho necessiten, a compartir el que tenim.»

L'infant, satisfet per l'explicació, va concloure: «I ara, mare, el pare i tu ens ho ensenyeu a nosaltres». «Ell va establir un pacte amb Jacob, va fixar una llei amb Israel. Ell va manar als nostres pares que tot això ho ensenyessin als seus fills» (Sl 78,5). Quan siguin grans ho hauran d'explicar als seus fills perquè en aquell moment, confiïm-hi, amb l'ajuda de Déu, seran ells els qui guardaran la seva presència.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Rezar y vivir el Padrenuestro

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

«Hay un dicho entre nosotros que dice así: "Dime cómo rezas y te diré cómo vives, dime cómo vives y te diré cómo rezas", porque mostrándome cómo rezas, aprenderé a descubrir el Dios que vives y, mostrándome cómo vives, aprenderé a creer en el Dios al que rezas, porque nuestra vida habla de la oración y la oración habla de nuestra vida». Así hablaba el Papa en un encuentro con sacerdotas, religiosos y seminaristas en Méjico.

«Jesús comiendo, durmiendo, curando, predicando, rezando mostró a los suyos lo que significa ser Hijo de Dios. Él supo vivir rezando y rezar viviendo, diciendo: "Padre nuestro".»

En la festividad de la Presentación del Señor, el 2 de febrero, se ha celebrado la Jornada Mundial de la Vida Consagrada con el lema «Padre nuestro. La vida consagrada, presencia del amor de Dios».

El Señor nos ha llamado a «hacer experiencia de ese amor misericordioso del Padre, a aprender a decir *Padre nuestro*, a introducirnos en su corazón, un corazón que reza y vive diciendo: "Padre nuestro".»

Que María ayude a todas las personas consagradas a Dios para que, con su vida y su testimonio, anuncien que Dios es Padre y acompañen a todos los cristianos para que recen y vivan diciendo "Padre nuestro".

Lectures de la missa diària i santoral

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità). Sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, preveres, i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magin, prev., i companys, jesuïtes, mrs. Sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonesa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43]. Sant Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó. Santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597). Sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe. Festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Julià, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliàni (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos. Santa Elisenda, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ † Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1Co 15,1-11 (o bé: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.



Intencions del Sant Pare per al mes de febrer

Per l'acollida generosa de les víctimes de la trata de persones, de la prostitució forçada i de la violència.



ACTUALITAT

Clausura dels 800 anys de l'Orde de la Mercè

El passat 17 de gener, a la Basílica de la Mercè de Lima (Perú), va tenir lloc la clausura de l'Any Jubilar Mercedari.

L'acte central va ser la celebració eucarística presidida per l'excel·lentíssim Mons. Nicola Girasoli, nunci apostòlic en el Perú. Concelebraven amb ell, Mons. Salvador Piñero García-Calderón, arquebisbe d'Ayacucho; Mons. Richard Daniel Alarcón Urrutia, arquebisbe del Cusco; Mons. Antonio Santarsiero Rosa, bisbe d'Huacho; i Mons. Raúl Chau Quispe, bisbe auxiliar de Lima. De l'orde mercedari estaven presents el Rvdm. P. general Juan Carlos Saavedra amb el seu govern general, així com els provincials de les 9 províncies del món: Fr. José Juan Galve de la d'Aragó, Fr. Justo Linaje de la de Castella, Fr. Iván Gálvez de la del Perú, Fr. Adrián Ochoa de la de Mèxic, Fr. Ricardo Guzzo de la d'Argentina, Fr. Eduardo Navas de la de Quito-Ecuador, Fr. Mario Salas de la de Xile, Fr. John Londerry de la de Brasil i representants de la província italiana. Van participar en l'eucaristia d'acció de gràcies una multitud que omplia la Basílica: mercedaris, mercedàries, religioses, religiosos, autoritats, laics i fidels que van ser testimonis d'aquesta cita històrica.

En les seves paraules d'invitació, la Comissió Jubilar de Perú va tenir uns mots per a la família mercedària: «Tots vivim aquest moment amb agraïment, però també volem reconèixer els nostres germans i germanes que han ofert la seva vida a través d'aquesta vocació mercedària en els diferents punts d'aquesta aldea global, com la millor ofrena per aquest tancament jubilar.»

El pare general va recordar a la Missa de Clausura: «I en aquest record de la Misericòrdia del Senyor, contemplem com el 10 d'agost de 1218, a Barcelona, Espanya, davant de santa Eulàlia, sant Pere Nolasc va fundar l'orde de la benaurada Verge Maria de la Mercè, per a la redempció dels captius cristians». I va dir també: «Vosaltres sou les llavors del Verb que estan escampades per totes les parts del món, i que van portant l'evangeli de la redempció i de la llibertat...» Al finalitzar les seves paraules, van esclatar aplaudiments espontanis després de cridar: «Visca la Mare de Déu de la Mercè.»

La província mercedària de Perú (primera província que es va crear fora de la península ibèrica), encapçalada pel superior provincial, Fr. César Iván Gálvez León, va ser l'encarregada d'organitzar la celebració que va acabar amb un sopar de germanor amb parlaments, reconeixements i distincions, així com amb música i balls autòctons. També van preparar diferents activitats culturals i religioses, entre les quals destacà a Cusco la benedicció i reobertura de la biblioteca del Convent de la Mercè, i l'eucaristia jubilar de clausura de la província de Perú que va tenir lloc el dissabte 19 a les 10 del matí.

Els mercedaris de la província d'Aragó (amb seu a Barcelona), fa 8 segles que treballen contra la pobresa i l'exclusió social, a favor de les persones privades de llibertat. Són els pioners a aplicar una obra social integral del món penitenciari estructurada en tres moments: l'«abans» (prevenció, s'intenta evitar que una persona ingressi a la presó: educació, catequesi, tallers, apadrinaments, campanyes, grups de joves...), el «durant» (acompanyament, estem presents en 38 presons i atenem 47.199 presos; els oferim suport espiritual, psicològic, jurídic i material) i el «després» de sortir de la presó (reinserció: tenim llars d'acollida on els oferim casa, menjar i eines per tornar a integrar-se a la societat).

Ara el seu desig és continuar vuit segles més caminant al costat dels més desfavorits, aportant a la societat el seu carisma redemptor.



El provincial d'Aragó, el pare José Juan Galve, destacà d'aquest any jubilar el fet que els mercedaris hagin tornat a la Basílica de la Mercè de Barcelona: «Tornar a casa de la Nostra Mare ha estat el millor regal per aquests 800 anys.»



Reconeixement Emmanuel Mounier 2019

L'Institut Emmanuel Mounier de Catalunya i la Facultat de Filosofia de Catalunya han atorgat el Reconeixement Emmanuel Mounier 2019 a la religiosa M. Victòria Molins, de la Congregació Teresiana, per la seva trajectòria dedicada al treball contra l'exclusió social i a eixamplar els recursos vitals, humans i culturals dels qui viuen dificultosament al carrer o estan privats de llibertat per motius diversos.

Aquest reconeixement li serà lliurat el dia 16 de maig (19 h), a la Sala Sant Jordi de la Facultat de Filosofia (c/ Diputació, 231).

Els joves catalans han viscut la JMJ de Panamà a Mataró

La JMJ que aquest any s'ha celebrat a la ciutat de Panamà, del 22 al 27 de gener, amb la presència del papa Francesc, també ha tingut ressò a les diòcesis catalanes amb un cap de setmana intens. Els joves de Catalunya s'han reunit a Mataró, la capital del Maresme, per celebrar la trobada de joventut més important, la Jornada Mundial de Joves. Danses, diversió i comunió han acompanyat aquesta JMJ a la catalana que també ha estat acompanyada de molta pregària.

La distància no ha estat un problema perquè les paraules del papa Francesc ens arribessin, ja que el cardenal Omella se'n va fer ressò des de Mataró, posant la Mare de Déu al davant: «Jesucrist és el camí de la veritat i la vida. Però hem de trobar-lo i vosaltres ho heu fet. Continueu aquesta amistat amb el Senyor i doneu testimoni a la gent.»

Dinars compartits amb els bisbes, moments de paraules, testimonis i també diversió assegurada. La JMJ ha superat les expectatives. A la nit, tots els joves van poder ballar, saltar i cantar, riure i compartir amb totes les altres diòcesis uns moments que, de ben segur, recordaran molt de temps.



I ara ja tenim nou destí. Portugal serà la seu de la propera JMJ, l'any 2021. Així ho van rebre a Panamà i també a Mataró, que va convertir la Basílica de Santa Maria en un crit de joia i una allau d'aplaudiments,

davant la proximitat i l'oportunitat que això representa per als joves. Portugal, un país a prop de casa, que permetrà viure als joves catalans una nova jornada amb joves de totes les diòcesis del món.

Castelldeaura reivindica el bon humor: «l'Església necessita gent alegre»



Els passats dies 22 i 23 de gener van tenir lloc les 54 Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldeaura, que organitza l'Opus Dei. El tema de reflexió d'aquest any era «L'alegria de la santedat», una invitació a reflexionar sobre les paraules del papa Francesc en la seva exhortació apostòlica *Gaudete et Exsultate*.

Domènec Melé, director de les jornades, va inaugurar els parlaments ressaltant la importància en aquests moments de parlar de l'alegria. I el vicari de l'Opus Dei a Catalunya, Mn. Ignasi Font, va recordar que «tots els sants han de ser necessàriament alegres» i va encoratjar tots els presents a «reivindicar el valor del somriure».

A la primera jornada es va abordar el tema de l'alegria en els principals escrits del papa Francesc de la mà del cardenal Francesco Monterisi, secretari emèrit de la Congregació dels Bisbes, el qual va fer un repàs als principals textos del papa Francesc on parla de l'alegria cristiana. «Una característica de la joia cristiana és el sentit de l'humor i el valor positiu de la vida», va dir tot analitzant l'exhortació apostòlica *Gaudete et Exsultate*, sobre la crida de la santedat en el món contemporani. «El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Sense perdre el realisme, il·lumina els altres amb esperit positiu i esperançat.»

La jornada del primer dia es va tancar amb una taula rodona moderada per Mn. Joan Costa, rector de la parròquia de la Mare de Déu de Betlem, en la qual tres testimonis van explicar el seu procés de conversió i de trobada amb Déu.

Les jornades continuaren l'endemà parlant de l'alegria de la santedat amb una taula rodona sobre «la transmissió de l'alegria i el bon humor», amb la parti-



cipació de les responsables de l'administració del Col·legi Major Monterols, Anna Artés i Núria Xipell, el periodista, Xavier Pérez Esquerdo i el president de Braval, Josep Masabeu. També va haver-hi una conferència del professor de la Facultat de Teologia de Catalunya Ignasi Fuster, sobre l'alegria des d'un punt de vista filosòfic.

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella, va clausurar l'acte de Premià de Dalt. «Els sants no necessiten parlar perquè les seves accions són el seu testimoni». Així va començar Omella la seva intervenció, en què va assegurar que «l'alegria és un camí a seguir». La santedat no és quelcom fora de les nostres possibilitats ni difícil de trobar. Per a l'arquebisbe de Barcelona és «aquella persona que està a la porta del davant, i hem d'ajudar la gent a adonar-se del que està vivint.»

Per a Omella l'alegria no és quelcom extern, no és el «hi hi, ha ha». Per al cardenal, «a vegades les esglésies són avorrides però l'alegria no rau en les coses externes sinó en descobrir el misteri de Déu». Hi afegí que quan «un viu el misteri ajuda a viure'l als altres». Una alegria que no es troba en el poder sinó en «la senzillesa, la humilitat, la creu». El cardenal va donar la seva opinió als assistents de les jornades: «Ens fan creure que hi ha una societat molt secularitzada, jo veig molta santedat i molta entrega.»

També va afirmar que quan un troba Jesucrist sent joia perquè se sent estimat i «cal ajudar la gent a entendre això». Al final del col·loqui va afirmar que «l'Església necessita gent alegre».



DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY



COMENTARI

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare, ja et vaig conèixer; abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no seria jo qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze, que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor».

Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

En vós m'emparo, Senyor, / que no en tingui un desengany. / Deslliureu-me, traieu-me del perill, / vós que sou bo; escolteu i salveu-me. R.

Sigueu el meu castell de refugi, / la meva roca salvadora. / Déu meu, traieu-me de les mans de l'injust. R.

Vós sou la meva esperança, Déu meu, / he confiat en vós, Senyor, des de petit. / Vós em traguéreu de les entranyes de la mare, / acabat de néixer em vaig emparar en vós. R.

D'un cap a l'altre del dia els meus llavis / diran a tothom com m'ajudeu. / M'instruíu, Déu meu, des de petit, / i encara avui us proclamo admirable. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai.

Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens.

De moment coneixem com si veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, en la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esriptura». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «¿No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retreureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-Naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares».

Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproós de Síria».

En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se'n anà passant entremig d'ells.

Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o será yo quien te intimide.

»Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor—».

Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

A ti, Señor, me acojo: / no quede yo derrotado para siempre. / Tú que eres justo, líbrame y ponme a salvo, / inclina a mí tu oído y sálvame. R.

Sé tú mi roca de refugio, / el alcázar donde me salve, / porque mi peña y mi alcázar eres tú. / Dios mío, líbrame de la mano perversa. R.

Porque tú, Señor, fuiste mi esperanza / y mi confianza, Señor, desde mi juventud. / En el vientre materno ya me apoyaba en ti, / en el seno tú me sostenías. R.

Mi boca contará tu justicia, / y todo el día tu salvación, / Dios mío, me instruiste desde mi juventud, / y hasta hoy relato tus maravillas. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca.

Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; mas, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúbate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaúm».

Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.

La gràcia de Déu, pur regal de Crist

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO



Permeteu-me avui que tingui un llenyatge més directe i col·loquial, més encara, de certa confiança espiritual. Una de les lectures que més m'ha impressionat per la seva senzillesa i la seva absoluta exactitud és de Romano Guardini (1885-1968). Prevere italià, va desenvolupar la seva tasca docent a Alemanya en temps molt difícils i de veritable canvi social. Ell va comentar el fragment evangèlic d'avui. I la seva interpretació la vaig trobar il·luminadora i impactant, perquè em va ajudar no només a llegir, sinó a rellegir el Tercer Evangeli. Comenta: «Tots es van sorprendre (negativament) que parlés (només) les paraules sobre la gràcia». (El Senyor [1937]), referint-se al fragment d'Isaïes que Jesús proclama en la sinagoga de Cafar-Naüm.

Aquí rau l'ambivalència del missatge religiós de Jesucrist i del Nou Testament: que parla a dos nivells. I aquests dos nivells van sempre units, mai van separats. Són la interioritat espiritual (vida de pregària i comunió personal amb la Trinitat) i la implicació proactiva envers el nostre entorn (coherència pública de fe). Avui l'inici del ministeri públic de Crist ens recorda el motiu de la seva vinguda a la terra: la necessària conversió del cor, la identificació d'allò que impedeix que extraiem la millor versió de nosaltres mateixos aquí a la terra, allò que en teologia denominem *pecat* i que fa que només visquem d'aparences i d'(auto-)enganyos. Crist ha vingut a dir-nos la veritat, l'única veritat de totes: que hi ha Déu i que hi som nosaltres, compostos de cos i ànima. I Déu vol implicar-se amb nosaltres no només amb experiències espirituals sublimes i confortants, sinó també amb una crida a la coherència moral i pràctica de la nostra vida. Deixem-nos sorprendre per la sola gràcia de Déu!

Agenda

Mans Unides us convida a celebrar els seus 60 anys. L'acte de presentació de la campanya de Mans Unides se celebrarà el dimecres 6 de febrer, a les 19 h, al Centre d'Estudis de Cristianisme i Justícia (c/ Roger de Llúria, 13). Introduirà l'acte el filòsof i teòleg Francesc Torralba, director de la Càtedra d'Ètica Aplicada de la Universitat Ramon Llull, amb el tema «Creiem en la igualtat i en la dignitat de les persones». Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, clausurarà l'acte.

Institut Emmanuel Mounier de Catalunya. «Pot fer front el sentit del perdó al nihilisme del món actual?» Seminari de 5 sessions, els següents dijous de febrer (19-20.30 h): dia 7, «Vessant filòsòfica i antropològica del perdó», per Albert Llorca; dia 14, «Vessant sociopolítica del perdó», per Sergi Mas; dia 21, «Vessant jurídica del perdó», per Joan Ll. Pérez; dia 28, «Vessant teològica del perdó», per Bonaventura Pedemonte. Al c/ Roger de Llúria, 13. Informació: t. 933 172 338.

Els textos de la missa de cada dia, a un clic. L'editorial Claret ha presentat l'aplicació per a mòbil i tauleta digital amb els continguts de *La Missa de cada dia*. Es pot descarregar gratuïtament a través de les plataformes APP Store, per a iPhones i iPads, i de la Play Store, per a smartphones i tauletes android. Trobareu tota la informació a la pàgina: <https://missadecadadia.cat/>

Església de Sant Gaietà - P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293 - Enric Granados, 6). Concerts solidaris de febrer, diumenge 10 (18 h), «El secreto de las musas», amb el Duo Amoria; diumenge 17 (18 h), concert de veu, orgue i arpa; diumenge 24 (17.30 h), presentació del llibre *L'Eduard i jo*, de M. Àngels Miró; seguidament, concert a càrrec d'exalumnes i amics de l'autora.

Taller de cal·ligrafia. Dissabte 9 de febrer (de 9.45 a 18 h), iniciació a la lletra gòtica, amb la gna. Conxa Adell. Al Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Angli 55, t. 932 038 915). Cal inscripció prèvia.

Festividad de Nuestra Señora de Lourdes. Lunes 11 de febrero, en la capilla de la carretera de Horta a Cerdanyola, km 4 (Can Cerdà): a las 16.30 h, procesión con la Virgen; a las 17 h, celebración de la Misa, finalizando con el rezo del Rosario y último día de la Novena. Para más información: t. 696 145 626, www.lourdescancerda.org

Presentació del llibre *La mitra de l'exili*, de Manuel Castellet. Dijous 7 de febrer (19 h), a l'Institut d'Estudis Catalans (carrer del Carme, 47). Hi intervindran: M. Teresa Ca-



In memoriam

Mons. Jaume Traserria Cunillera. Morí en la pau de Crist el passat 24 de gener a l'edat de 84 anys. Les exèquies van tenir lloc el passat dissabte 26 de gener, a les 16 h, a l'església parroquial de Sant Esteve de Granollers, on residia aquests darrers anys després de la seva jubilació com a bisbe de Solsona. La missa exequial va ser presidida pel bisbe de Solsona, Mn. Xavier Novell, amb el bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz Meneses, els dos bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, i nombrosos preveres de diversos bisbats. El bisbe Traserria fou un gran servidor de la nostra arxidiòcesi de Barcelona, on va ser professor de la Facultat de Teologia, secretari general i canceller, canonge de la Catedral, vicari general i, des de l'any 1993, bisbe auxiliar. L'any 2001 fou nomenat bisbe de Solsona, diòcesi que va regir fins al nomenament de l'actual bisbe, Mons. Xavier Novell. El cardenal Omella va voler enviar amb unes sentides paraules una profunda abraçada fraterna per tots els germans de la diòcesi de Solsona en aquests moments de sentida pèrdua: «Demano a tots els diocesans de Barcelona que vulguin encomanar a Déu aquest prevere i bisbe que serví exemplarment la nostra comunitat diocesana i expresso un condol especial als seus familiars i als diocesans de la diòcesi germana de Solsona.»



bré, presidenta de la secció filològica de l'IEC, i l'autor.

Ruta franciscana 2019. Del 29 de juliol al 5 d'agost, visitant Roma, Assís i llocs franciscans. Organitza: Comissaria de Terra Santa dels frares franciscans (c/ Santaló 80, t. 932 022 757 / 932 092 090). Les places són limitades.

Pelegrinatges a Terra Santa. Del 9 al 16 de maig, del 5 al 12 de setembre i del 10 al 17 d'octubre de 2019, organitzats per la Comissaria de Terra Santa dels frares franciscans (c/ Santaló 80, t. 932 022 757 / 932 092 090). Les places són limitades.

Publicacions



Aprende a manejar la Biblia, de Óscar García Aguado. Este breve libro de 132 páginas, editado por Ciudad Nueva, es una guía para moverse por el Antiguo Testamento. Ha escrito el

prólogo el periodista y sacerdote Manuel María Bru. El autor es sacerdote diocesano de Madrid desde el año 2000 y especializado en teología moral. Es rector de la parroquia de la Virgen de los Llanos.



CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Por un consenso duradero en educación

Todos estamos de acuerdo con la gran importancia que tiene la educación, pero cuando se afrontan algunos temas concretos ese consenso se desvanece. Así lo evidencian los constantes vaivenes legislativos en la materia, que hacen pensar que *ningún maestrillo quiere dejar su librito*. A veces esto puede provocar un desconcierto nada positivo.

Un buen modelo educativo debe colaborar con los padres en la misión de formar personas íntegras, fraternas, capaces de amar y de ser amadas... Tiene que ser un modelo que respete las diferentes opciones y que proporcione los recursos necesarios a cada persona para alcanzar su mayor de-

sarrollo. El respeto a la libertad no es entonces una opción política, sino una necesidad en la raíz misma de la educación. Un buen modelo educativo es el mejor camino para la cohesión social y la equidad entre las personas.

En este sentido, uno de los retos pendientes de nuestro sistema educativo es afrontar el debate público sobre la enseñanza de la religión y sobre la libertad de elección del modelo educativo por parte de las familias.

En realidad, es un debate en gran parte ya resuelto por nuestro ordenamiento jurídico. El artículo 16 de la Constitución reconoce la libertad religiosa y la aconfesionalidad del Estado en el marco de la llamada laicidad

positiva. En conexión con este artículo, el 27 reconoce la libertad de enseñanza al mismo nivel que el derecho a la educación y el derecho de los padres a que sus hijos reciban formación religiosa y moral de acuerdo con sus convicciones. Y los artículos 21.2 y 42.7 del *Estatut de Catalunya* están en esta misma línea.

En cuanto al derecho a la libertad de elección de modelo educativo, la sociedad civil tiene el derecho a pedir una educación religiosa y también a ofrecerla. Con ello, se garantiza a los padres el derecho a escoger una educación religiosa o bien un modelo que no lo sea. La presencia de la opción religiosa en la escuela pública

garantiza la neutralidad del Estado respecto al derecho de los padres a escoger.

Así, pues, la libertad de elegir escuela y educación religiosa, lejos de ser un inconveniente, puede ser una solución a dicotomías innecesarias que no abordan los problemas reales de nuestro sistema educativo. Con buena voluntad, se pueden encontrar muchas fórmulas posibles que garanticen la libertad de las familias para escoger el proyecto pedagógico que prefieran: desde el modelo de un cheque escolar que no subvencione a los colegios, sino a las familias, pasando por profundizar en el actual modelo del concierto educativo en colegios u otros modelos en que el Estado financie el 100% del coste por alumno en todos los colegios.

Quiera Dios que seamos capaces de alcanzar un consenso duradero en el modelo educativo que acabe con las desigualdades, promueva una formación integral de los jóvenes y garantice una libertad de elección real para todas las familias.

Seguiu-nos

www.esglesiabarcelona.cat

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT